

FEST

CANTONEN

DER

ISRAEL

FEST

Handwritten text, possibly a title or label, which is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly a title or label, which is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page.

תפלת מנחה

Beim Eintritte in das Bethaus.

מִדֵּ-טִבּוֹ אֱהִיָּךְ יַעֲקֹב. מִשְׁכַּנְתִּיךָ יִשְׂרָאֵל: וְאֲנִי בְּרַב חַסְדְּךָ אָבִיא
בֵּיתְךָ. אֲשַׁתְּחֶנּוּהוּ אֶל-הַיֵּכָל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ: " אֶהְבְּתִי מֵעוֹן בֵּיתְךָ.
וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ: וְאֲנִי אֲשַׁתְּחֶנּוּהוּ וְאֶכְרַעַה אֲבִרְכָה לִפְנֵי-יְיָ עֲשֵׂי:
וְאֲנִי תַפְלְתִי לְךָ " עַתָּה רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב-חַסְדְּךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ:

* אֲשִׁירִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ. עוֹד יִהְלֹךְ סֵלָה: אֲשִׁירִי הָעַם
שֹׁכֵנָה לּוֹ. אֲשִׁירִי הָעַם שֵׁנִי אֱלֹהִיו:

קָמָה תִּהְיֶה לְדוֹד. אֲרוֹמַמְךָ אֱלֹהֵי הַמְּלָכָה. וְאֶבְרַכְךָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֵד: בְּכָל-יוֹם אֲבָרְכְךָ. וְאֶהְלֹלְךָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֵד: גְּדוֹל " וּמְהֻלָּל
מְאֹד. וְלִגְדֹלְתוֹ אֵין חֶקֶר: הוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ. וּגְבוּרָתְךָ
יִגִּידוּ: הַדָּר כְּבוֹד הוֹדָה. וְדַבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: וְעִזּוֹז נוֹרְאוֹתֶיךָ
יֹאמְרוּ וְגִדְלֹתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זָכַר רַב טוֹבָה יִבְעִי. וְצַדִּיקְךָ יִרְנֹנוּ:
חֲנוּן וְרַחוּם " אֶרְךָ אַפִּים וְגִדְל־חֶסֶד: טוֹב-יְיָ לְכָל. וְרַחֲמָיו עַל-
כָּל-מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ " כָּל-מַעֲשֵׂיךָ. וְחִסְדֵיךָ יִבְרַכְכָּה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמְרוּ. וּגְבוּרָתְךָ יִדְבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ לְבִנֵי הָאָדָם גְּבוּרָתְךָ. וּכְבוֹד הַדָּר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל-עוֹלָמִים. וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל-דוֹר וָדוֹר:
סוֹמֵךְ " לְכָל הַנִּפְלִים. וְזוֹקֵף לְכָל הַכַּפּוֹסִים: עֵינֵי-כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ.
וְאַתָּה-נֹתֵן לָהֶם אֶת-אֲכָלָם בְּעֵתוֹ: פּוֹתַח אֶת-יְדֶךָ. וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-
חַי רְצוֹן: צַדִּיק " בְּכָל-דְּרָכָיו. וְחֹסֵד בְּכָל-מַעֲשָׂיו: קְרוֹב " לְכָל-
קוֹרְאָיו. לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאַמַּת: רְצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה. וְאֵת שְׁוֹעֵתָם
יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר " אֵת כָּל אוֹהֲבָיו וְאֵת כָּל הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד:
תִּהְלֵת " יְדַבֵּר-פִּי וּיְבָרֵךְ כָּל-בָּשָׂר שֵׁם קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֵד: וְאֶנְחֶנּוּ
נְבָרְךָ יְהִי מַעֲתָה וְעַד-עוֹלָם הַלְלוּיָהּ: חֲצִי קָדִישׁ

Wenn ich rufe den Namen Gottes, so gebet Gott die Größe.

Herr, eröffne du meine Lippen, daß mein Mund verkünde deinen Ruhm!

Gelobt seiest du, Gott, unser Herr, Gott unserer Väter, Gott Abrahams und Isaaks und

כי שם יי אקרא חבו גדל לאלהינו:

אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתָּח וּפִי יִגִּיד תִּהְלֵתְךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי

אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם אֱלֹהֵי

*) Uebersetzung siehe im Morgengebete Seite 72.

Pflugschaar über die Stadt (als Sinnbild der völligen Verödung — nach Micha 3, 12. ציון שרה תהרש Bergl. Jeremias 26, 18.)“ Jedem dieser Unglücksfälle entspricht eine Versündigung von Seiten Israels: das goldene Kalb, die Rundschafter u. s. w. Gittin Cap. 5, 66. f. f. die Geschichte der Zerstörung Jerusalems.

276. „Samaria“ — שומרון קול תתן — verfaßt von Salomo ben Gabriel (gest. 1070), dessen Name שלמה als Acrostichon den Anfang der Strophen bildet. Die Zartheit und Innigkeit der Empfindung, wie die vollendete Rundung des Ausdrucks und der Form zeichnen diese Elegie aus als eine der schönsten, in deren Besitz uns die Dichter aus der spanischen Zeit gesetzt. Wir können ihr nur das unübertreffliche ציון הלא תשאלי (S. 294 f.) von R. Juda Ha-Lewi zur Seite stellen. Der Inhalt der Elegie ist der: Oholah (Samaria, das Reich der zehn Stämme Israel —) und Oholibah (eig. Jerusalem, das Reich Juda) klagen sich gegenseitig im Zwiegespräch ihr Leid. Beide klagen sich selber an, daß sie das Strafgericht Gottes verschuldet; mir meint Oholah (Israel), daß sie schon deswegen bedauernswerther sei, weil sie früher, und Oholibah (Juda), daß ihr Geschick das härtere sei, weil sie zweimal gefallen. Ueber die Namen Oholah und Oholibah als Personificationen der beiden Reiche, siehe Ezechiel 23, 4. u. ö. von dem der Dichter das Bild entlehnt.

— „Tiglat Pil'eser“ der König von Assyrien (sonst auch Tilgat Pil'eser), der nach 2. B. der Kön. 15, 29 zuerst einen Theil der Stämme Israels nach Assyrien und Medien verbannt und in die Gefangenschaft geführt hat, „Chalach und Chabor“ waren Städte jenseits des Euphraths, wohin die Bewohner Israels nach der Eroberung von Samaria verbannt wurden. 2. Buch der Könige 17, 6.

— „Meine Zeit die war die kürzere“ ולא ארכו שני. Samaria fiel im Jahre 720 vor der jetzt üblichen Zeitrechnung; Jerusalem im Jahre 580; also stand das Reich Juda 140 Jahre länger.

277. Titus — der Sohn des Kaisers Vespasianus (im Talmud טיטוס קיסר), später selbst römischer Kaiser, eroberte im Jahre 70 der jetzigen Zeitrechnung Jerusalem und zerstörte den zweiten Tempel. Die Geschichte der Zerstörung s. im Talm. Gittin Cap. 5, Fol. 58 f. Nach Joma 9. stand der erste Tempel 410 und der zweite Tempel 420 Jahre.

278. „Wie geschrieben steht“ die angezogenen Schriftstellen sind Zachar. 1, 1, 176, Jesaias 51, 3.

280. שנה Der Verfasser ist nach den Anfangsbuchstaben der letzten Strophe אלעזר, R. El'azar Hakalir. Jede Strophe schließt mit einem Verse aus Echa.

— בן ברכיה ist Zacharias der Prophet; namentlich schwebt dem Dichter die tröstende Verheißung Zachar. 8, 4. 5 vor.

— „Die einst die Griechen geschändet,“ das griechisch-syrische Reich zur Zeit des Antiochus und der Makkabäer hier wohl mehr allgemein.

287. In „Schillo“ war ehemals die Stiftshütte.

2

